

...házában. —
...esen kive-
...en a »Kis
...jelen egy
...darabbal
...szép, de a
...Zsiga.
...gaz az alja.
...gyümölcsöt
...az ő fel-
...Iréneknek
...us Berta.
...at a minő-
...kár is volt
...nyelvnek
...zia, angol,
...Ezekből
...t ér min-
...gyüttvé.
...mondani,
...dom, de az
...kérdézed,
...zékállónál,
...yves bolt-
...kve irtad
...be. Ha
...gyi Mimi.
...k. állami
...Budapest,
...ojátok. —
...jvénynek
...ztást? —
...ot akarsz
...gy mást?
...»Nach der
...dt német
...trirte Zei-
...tudok. —
...jelenjen
...zleménye
...kérnétek?
...a »Kis
...ulni való-

javára

Honka 1
...nár eddig
...összesen

gyes kis
...ácsk.

um-épület.
...társulat.

... ELGONDOLKOZVA NÉZETT FÖL RÁ... (Lásd a 381. lapon.)

XXII. kötet. 24. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1882. június 11-én.

ROBINZON FRICZI.

— Elbeszélés **Bandi** bácsitól. —

(Folytatás.)

Az ÖREG chioggiai látta, hogy a bárka darabokra zuzódik a szirteken, ha nem lesz képes azt a nyílt öbölbe és ezen át a flumei kikötőbe bevezetni. A vitorlákat már régebben miud bevonatta s fiát valamint Pietrót maga mellé szólítá, hogy segítségére legyenek a kormányrud feszítésében.

A vihar most kettőzött erővel zúdult neki a kis bárkának . . . egy roppanás és a chioggiaiak ajakáról a kétségbeesés jajszava röppent el, mert óh! — a kormányrud széttörött, a bárka oda volt dobva a dühöngő elemek martalékának, többé nem lehetett irányozni.

A kábult Friczi látta, mint borúlnak térdre, mint tördelik imára külsolt kezök, mint akarják kétségbeesett könyörgésekkel megengesztelni a haragos Eget az edzett tengerészek s a rémület legyőzve testi baját, fölserkenté őt kábulatából. Ő is elkezdett buzgón könyörögni az Istenhez, hogy mentse meg őket eziszonyú veszedelemből.

A vihar azonban nem csillapult, hanem sodorta a bárkát mind közelebb a chersói sziklákhoz.

És Friczinek eszébe jutott Jónás története, melyet az Ó-Testámentomból tanult. Jónás bűnt követett el s hajóra ült. A tenger pedig háborgott vadul s elnyeléssel fenyegetett minden hajóst mindaddig, míg a bűnös Jónást bele nem vetették a tengerbe. S Friczinek eszébe jutott most az is, hogy ő itt a bűnös ezen a

hajón, mert ő szökött meg, hogy hóbotos terveit megvalósíthassa s ő okozot ezáltal szülőinek bizonyára nagy szomorúságot. Friczinek megeredtek könyei s szinte várta már mikor áldozzák őt fel a háborgó elemnek a chioggiaiak.

S ime az is bekövetkezett.

Mikor a bárkát a hullámok már egészen közel dobták a chersói sziklaparthoz, az utolsó kísérletet tették a chioggiaiak életük megmentésére. A bárka fődélzetén feküdt egy lélekvesztő, melyen egyszerre legföljebb két ember szállhatott vízre; azt most kötélen lebocsátották a zajgó hullámokra. Legelőbb az öreg chioggiai szállt le bele, míg fia és Pietro kötélekkel tartották a csónakot, azután óvatosan beleereszkedett a két utóbbi is. Szegény Friczi most azt hitte, hogy rajta van a beszállás sora, de iszonyodva hallotta, mint kiáltja el magát az öreg chioggiai: »rajta! evezetek!« — s a csónak egy pillanat múlva már néhány ölnyire volt a bárkától, melyen ő most egyedül maradt.

— Az Isten irgalmára, ne hagyjanak itt! Vigyenek el engem is! kiáltá Friczi kétségbeesetten.

A vihart nem volt képes szava tularsogni; de ha meghallották volna is szavait az elemekkel küzdő chioggiaiak, nem segíthettek volna rajta, így is többen voltak már a lélekvesztőn, mint a hány ember számára azt készítették.

A kétségbeesett Friczi azután látta néha-néha a keményen dolgozó menekülőket, mint igyekeztek a hullámhegyeken és völgyeken keresztül a part kevésbé sziklás részére kivergődni. Utoljára egy nagy zöld hullám rohant nekik — s

aztán mikor ennek a völgyébe is leszállottak, Friczi már hiába várta, hogy újra megpillantsa őket a következő hullámhegyen, nem látta őket soha többé, — eltemette azokat a nagy zöld hullám. . . .

Friczi ily rémületes veszedelmektől, ily iszonyu látványoktól környezve, nem tehetett egyebet, mint átölelte térdenállva mint valami feszületet az árboczfát s buzgón könyörgött az Istenhez, mentené őt meg, hiszen ha hibázott, eléggé megbűnhődött már érte.

Ezalatt pedig a vihar hajtotta a bárkát észak felé a chersói sziklák között. Friczi behunyta szemeit, mert félt megpillantani azt a szirtet, melyen tán már a legközelebbi pillanatban darabokra törik az a gyenge faalkotmány, mely egyedül választja őt el a haláltól.

Mikor Friczi újra körül mert a tengeren tekinteni, már sötét este volt, de a vihar még mindig veszettül dühöngött. A villámok fényénél kissé megkönnyebbülve vette most Friczi észre, hogy Cherso sziget már a háta mögött van s annak parti sziklái közül szerencsés véletlen folytán kiszabadult a bárka minden nagyobb baj nélkül.

Most hát Friczi ismét a Fiume előtt elterülő tágas öbölben volt s ezen ragadta a vihar tovább. Testi gyötrelmei most már újra annyira elővették, hogy végig feküdt a bárka fődélzetén s kinjában nem csak várta, de még óhajtotta is a halált.

— Bárcsak halnék már meg! . . . éppen ezt nyögte busan Friczi, mikor a bárka keményen hozzáütödvé valamihez, recsegett, ropogott, mintha ezer darabra akart volna törni.

A halálóhajtó Friczi most fölriadt s nagyon megijedt attól, amit éppen az imént óhajtott, mert most ugyancsak közel volt hozzá.

A bárkát a vihar valami sziget sziklás partjához verte. Ami veszélyt Cherso mellett szerencsésen kikerült Friczi, az itt érte el.

Érezni kezdte most, hogy a bárka sülyed.

— Uram Isten segits!

Egy haragos hullám neki vágatott a sülyedő bárkának s hatalmasat lóditott rajta. Egy második dühös hullám még továbblóditá a bárka-romot — mert már csak az volt — s lesodorta róla Friczit.

Friczi, a mint a nagy víztömeg rázudult s őt tova ragadta, azt hitte, végórája ütött. Aztán elveszté eszméletét pár percze, majd meg erős ütést érezve, magához tért s ime, szilárd földet érzett maga alatt.

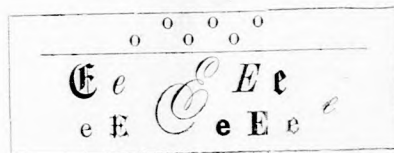
Pár perczig fekvé maradt, mert a fájdalomtól nem birt fölkelni. Egy-egy hullám néha végig mosta, a mint tehetetlenül ott nyögött a hullámzó tenger partján.

Vége fölálott s körülnézett.

Maga előtt látta a zugó tengert, félig a parton, félig a vízben a bárka romjait, köröskörül pedig semmi mást, mint sziklát meg követ.

(Vége következik.)

BETÜREJTVÉNY.

A VIHAR.

— Beszélyke, képpel. —

INAP ott időztem a gyönyörű »magyar tenger,« a Balaton tava partjain. Hirét, tudom, már sokan hallottátok, leírását is olvastátok s én magam is beszéltem már nektek régebben hazánk e gyönyörű vidékéről. Csöndes időben simán terül el a nagy tó vize, mint valami óriási csillogó tükör, melyen ragyogva játszik a nyári forró napsugár; de mikor vihar tombol, mikor a tó vize háborg, akkor aztán egészen másféle ám s nem hiába nevezték el magyar tengernek, mert ilyenkor valósággal olyan veszedelmes, mint az igazi nagy tengerek. A hullámok roppant magasságra tornyosodnak s még a nagy gőzhajót is pehelyként dobálják, az utasok pedig tengeri betegséget kapnak; a kisebb bárka, csónak, ha ilyenkor a tó közepén talál lenni, ugyancsak veszedelemben forog, mert a part messze van; szélességben is két mértföldnyi a Balaton, hosszában pedig több tiz mértföldnél és segítséget alig várhat, a kit egyszer a vihar sodorni kezd a Balaton háborgó hullámain.

De mikor én ott sétáltam a parton, napfényes, csöndes idő volt s kedvemre bejárhattam a szép vidéket. Egy napon a partot szegélyező szőlőhegyekalatt haladva, kedvem kerekedett csónakázni, mert éppen egy csinos halász-sajkát pillantottam meg a parton; de közelében csak egy tizenkét-tizenhárom éves fiú volt, a ki ajánlkózott ugyan, hogy fog evezni, a csónak is az övé; de az igazat megvallva, nem igen bíztam benne, hogy az a fiú megbízható

társ legyen ilyen kirándulásnál. Mikor azonban éppen ezt megmondám neki, előjött egy öreg halász is és így szólt:

— Oh, bátran mehet Ferkóval. Nem ilyen csöndes időben járt ő már a Balatonon! Megmutatta, hogy van esze és bátorsága, de meg ereje is.

— Megmutatta? És mit tett?

— Elbeszélheti ő maga is, mialatt csónakáznak.

Beültünk a csónakba s Ferkó, bár eleinte nem igen szívesen tette, mégis csak elmondta, mire czélzott az öreg halász. Én meg most elmondom nektek.

Ferkó ott lakott szüleivel és testvéreivel a Balaton partján, csinos házikóban. Atyja halász volt s Ferkó maga is már gyakran kijárt atyjával halászni, mert már jó segítségére lehetett az öregnek.

Egy forró nyári napon otthon töltötte idejét. Nem igen mehetett el a háztól, mert atyja elutazott s csak másnapra várta haza, anyja pedig betegen feküdt, neki és hugocskájának, Mariskának kellett mindent végezni a ház körül. Mariska a beteg édes anyát ápolta, Ferkó pedig kis testvéreire ügyelt, mignem ezek este szépen lefeküdtek aludni. Anyjok is elszunyadt s Ferkó és Mariska kettecskén ültek a szobában, melynek ablaka a tóra nyilott.

Szép holdvilágos este volt, gyertyát sem gyújtottak, csak úgy a félhomályban beszélgettek halkán, nehogy az alvókat fölébreszszék. Végre már maguk is lefekvésre gondoltak, mikor egyszerre távoli tompa zaj reszketteté meg levegőt s a holdvilág is bujdosni kezdett. Az ablakhoz léptek.

— Nagy zivatar közeledik, szólott Ferkó.

— Az ám ... nézd hogy cikázik a villám!

A hold még ki-kibukkant a tornyosuló felhők mögül s megvilágítja a Bala-

ton vizét, melyet már hatalmasan korbácsolt a szélvész.

— Hogy háborog a Balaton! szólott Mariska szinte ijedten.

— Bizony, most nem volna tanácsos rajta csónakázni.

... UGY-E LÁTOD? (Lásd a 374. lapon.)

— Jó, hogy édes apánk csak holnap jó, nem kell miatta félnünk.

— Jó bizony; de remélem, más nincs most senki a tavon. . .

Hirtelen elhallgatott s merően bámult le a háborgó tóra, aztán izgatottan szólt ismét:

— Nem, nem csalódom . . . nézd Mariska, amott messze bent a vizen csónak látszik . . . több ember van benne . . . nem birnak a hullámokkal . . . ugy-e látod? (Lásd a képet a 373. lapon.)

A kis leány oda nézett, a merre Ferkó mutatott s kis idő múlva ő is megpillantá a csónakot.

— Igen, látom! Istenem, mi lesz szegényekből! A vihar mindinkább nő . . . az a kis csónak elmerül. . .

Mariska összekulcsolta kezeit s halk ima rebbent el ajkairól. Mindketten feszült aggodalommal nézték a hullámokkal küzdő sajkát s néha-néha akaratlanul fölkiáltottak, mikor a csónak pillanatsnyira eltűnt az óriási hullámok közt, mintha már elsülyedt volna. De aztán megint csak észrevehetővé lett, míg pár percz múlva Ferkó és Mariska végre épen-séggel semmit sem láthattak többé. A sötét felhő egészen elborítá az eget, a hold végkép eltűnt, koromsötét éjszaka lett s a zivatar teljes erővel kitört. A villámok sűrűn löveltek, rettentő mennydörgés roppantá meg a levegőt, a zápor patakban zuhogott és ijesztőn siviiva tombolt a szélvész, — valóságos Istenítélet napja volt. A két testvér még mindig ott állt az ablaknál. Sokáig nem szólt egyikök sem, de egyet gondoltak.

— Azok a szegény emberek aligha menekülhetnek meg, sohajtá Mariska szomoruan.

— Lehetetlen, hogy a csónak el ne merüljön. És segíteni sem lehet rajtok! tévé hozzá Ferkó izgatottan.

— Gondolni sem lehet reá, szólt Mariska. Hiszen a ki most a tóra merészkednék, épen úgy járna, mint ők. Hála Istennek, hogy jó apánk csak holnap jön.

— Igen, de azok nem örülnek ám, akiknek az apjuk vagy testvérok ott volt a csónakban! Képzeld, hogy a mi apánk volna ott!

Erre a gondolatra mindketten megborzadtak, de aztán biztatták egymást, hogy az nem lehet, nem kell hiába aggódni.

— Feküdjünk le, már későre jár az idő, szólt aztán Mariska. Hiába állunk már itt, nem látunk semmit . . . és ha látnánk sem segíthetnénk azokon a szegény embereken.

Ez tökéletesen igaz volt s a két testvér végre lefeküdt.

Mariskának meg sokáig nem hagyott nyugtot a gondolat, hogy azok az emberek ott a Balaton vizén halálos veszedelemmel küzdenek: de végre mégis csak elaludt. Ferkó azonban semmikép sem tudott megnyugodni és elaludni. Ő már sokat járt a Balaton vizén, néha elő is kapta egy-egy kisebb vihar s apjától gyakran hallotta, milyen veszedelem ért ilyenkor sok derék halászt. Ki tudja, eddig talán már el is merült az a csónak, a kik benne voltak; most a hullámokkal küzdenek, de reménytelenül, niucsen sehol semmi segítség számukra!

A vihar pedig tombolt tovább s egy-egy nagyobb menydörgésre az egész ház megrengett; majd pillanatnyira csöndesült a zivatar, hogy azután újabb erővel törjön ki. Ferkó ébren hallgatta s egyszerre fölugrott ágyából. Mintha messziről segélykiáltás hallatszott volna. . . Feszülten figyelt s még egyszer hallani vélte a hangot, de aztán megint csak a vihar tombolása zugott.

Csakugyan segélykiáltás volt az? Vagy talán csak fölízgatott képzelődés hallatá vele e hangot? Ferkó egy ideig tűnődött, vissza is feküdt ágyába s igyekezett megnyugtatni magát, hogy csalódott. De hiába, nem volt nyugta többé: látni vélte, mint küzködnek azok a szegény emberek a hullámok közt és nincs senki, a ki segítségökre legyen.

— Lemegyek a partra, körül nézek, gondolá.

Gyorsan felöltözött s ovatosan osont ki, nehogy anyját és testvéreit fölébresztesse. Kint ezalatt a zivatar már jórészt elvonult, de még mindig nagy szélvész tombolt. Itt-ott a felhők már szakadoztak s a hold előbukkant.

Ferkó épen a partra ért, mikor újra s most már egészen tisztán hallotta a segélykiáltást. Megrezzent s egy pillanatig tétovázott, de csak egy pillanatig. Aztán gyorsan odafutott, hol az ő csónakuk volt megkötve, beleugrott a csónakba, eloldotta s megragadva az evezőt, nagy erőfeszítéssel evezett abban az irányban, honnan a hang hallatszott. Néha majd kiragadta kezéből a haragos hullám az evezőt, majd meg elmerülés fenyegette a csónakot; de Ferkó nagy erőfeszítéssel küz-

dött s mind beljebb jutott a tóra. Már jó messzire ért, mikor valami fekete tárgyat látott uszni a vizen. . . minden erejét megfeszíté s oda evezett. Felfordult csónakot pillantott meg, melybe görcsösen kapaszkodott bele két ember. Ezek egyike észrevette Ferkót s könyörgőleg kiáltá:

— Ide, ide, segítség! Az Isten is megáldjon! Segítség!

— Mindjárt ott leszek. . . csak addig fogózzanak jól! kiáltá Ferkó.

Néhány percz mulva oda jutott s a két fuldokló szerencsésen bekapaszkodott a csónakba. Egészen ki voltak merülve, de alighogy jól megnézték megmentőjüket, az egyik fölkiáltott:

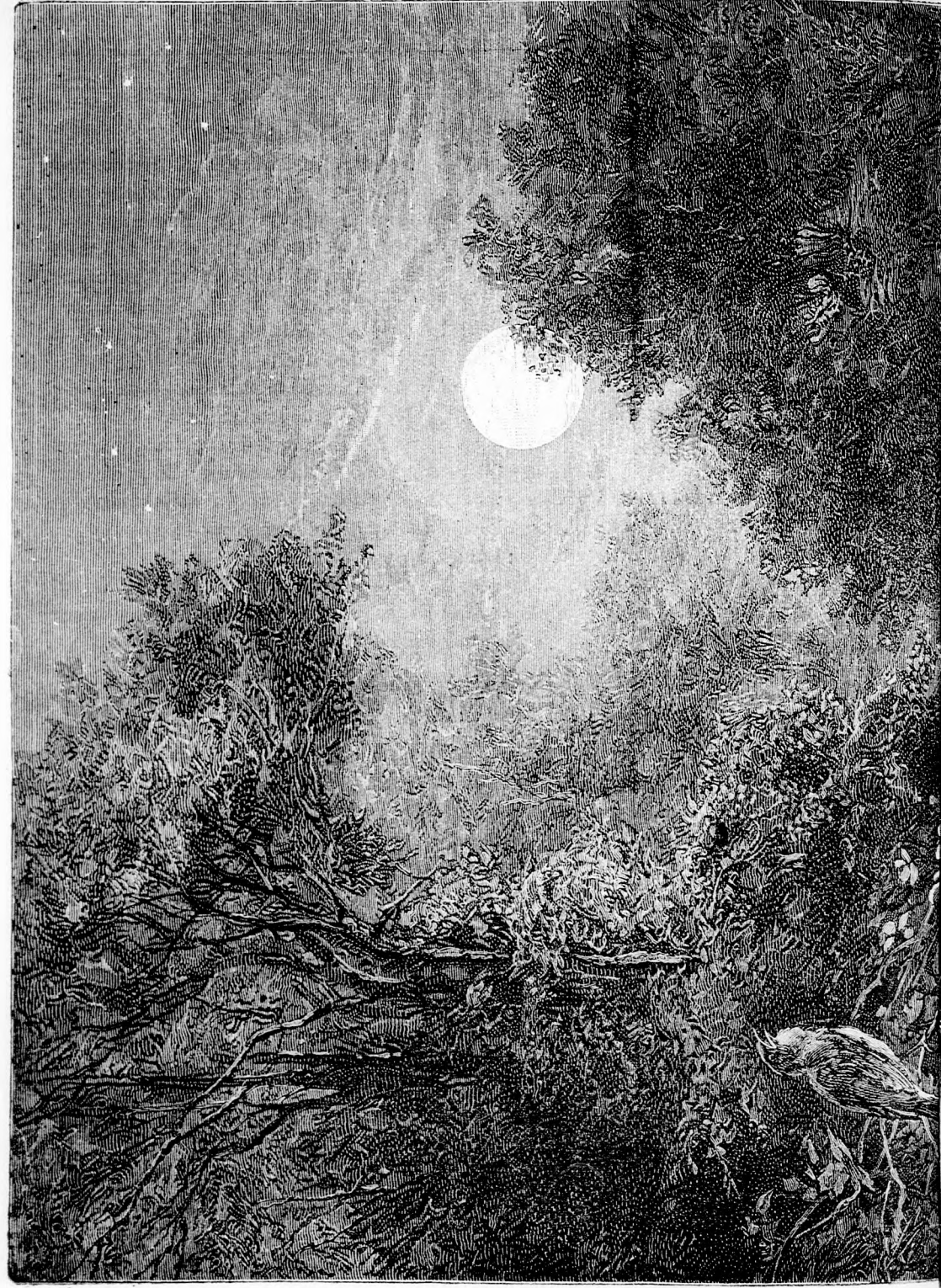
— Hiszen ez Ferkó, a derék Ferkó! És az apja a hullámok közt vergődik valahol!

— Az apám! szólt Ferkó halálos ijedséggel. Hát az apám is itt volt?

— Ott; hamarább tért meg, mint előre gondolta. . . együtt akartunk még estéré haza érni, mikor elfogott a zivatar. Közel voltunk a parthoz, de akkor egy nagy hullám felborította a csónakot. Mi ketten bekapaszkodtunk, de atyádat elsodorta a víz. Talán még él. . . jól tud uszni. . . talán még nem merült el, messze sem lehet innen. Te megmentettél minket s mi addig nem nyugszunk, míg élve-halva meg nem találjuk atyádat.

Szegény jó Ferkó egész testében reszketett, a két megmentett azonban megragadta az evezőt s hajtotta a csónakot előre-hátra, jobbra-balra. Es fáradságuk nem volt hiába — rátaláltak Ferkó atyjára, épen mikor ez már végkép kime-

(Folytatása a 378. lapon.)

A FÜLMILE DALA.

BUVIÓS éj csönd mindenült,
Az erdő hallgat, lomb se rezdül
Szeliden topja sugarát
A hold az ágakon keresztül.

S miért borúlt e fggelő,
E méla szende, csönd a tájra?
Azt várja tán, a fülmile
Rákezd-e már édes dalára.

A holdsugár is csak azért
Szókölt le tán a fénges égből,
Hogy része néki is legyen
A kis madárka énekéből.

Hangzik a dal, és sü, fa, lomb
Még csak sóhajtni sem merészél,
A dall csupán a kis patak
Kíséri kedves cseregéssel.

(Folytatás a 375. laphoz.)

rülve nem birta magát tovább fenntartani s már-már elmerült. Nehány percz mulva szerencsésen kiint voltak a parton.

Természetesen mindnyájan összecsó-kolták, ölelték a derék, bátor Ferkót s magasztalták nemes tettét: a jó fiu azonban azt felelé.

— A Gondviselés gazdagon megjutalmazott... én azt hittem, hogy csak idegenek segítségére sietek és saját jó atyámat is megmentettem. Életemnek ez legboldogabb napja s mig élek, örvendeni fogok, hogy nem riadtam vissza a segély-nyújtástól e viharos éjszakán.

A RÓKA ÉS A NYULAK.

— Állatmese képpel. —
EMÉNYEN üldözték a vadászok róka komát, alig-alig birt elmenekülni az erdőbe, hol aztán a sűrű bokrok közt nyomát vesztették.

— Ez már mégis borzasztó, dörmögé róka koma boszusan. Már csakugyan nincs maradásom ott a majorság közelében, ezek a kegyetlen vadászok örökké csak reám leskelődnek. Ugyan miért üldöznek annyira? Talán mert néha egy-egy libácskát elcsenek? No bizony, mintha nem maradna még nekik is elég. De azért sem fognak meg. Lemondok a libapecsenyéről, szentül megfogadom, hogy többé nem rabolok el egyet sem. Ide költözöm az erdő leg-sűrűbb vadonába s itt élek jövőre bátorságban.

Addig járt, kelt az erdőben, mig végre teljesen vadon tájra ért, hol még soha sem járt ember, de bajosan is járha-

tott volna, mert a sűrű tövises bozóton alig lehetett keresztül törni. A bozóton tul pedig csinos tisztás hely volt, jobb rejteket már igazán nem lehetett volna találni.

— Ez nagyon jó helyecske, gondolá róka koma. Itt álok magamnak vermet, tudom, soha sem talál rám senki.

Azonnal hozzá is látott a munkához s egy lejtő oldalán szorgalmasan ásott, mig csak el nem készült a lakásával. Akkor aztán megpihent, lefeküdt aludni.

Annak a tisztásnak a tulsó részén pedig, szintén sűrű bokrok árnyában, már lakott egy kis család: egy nyulacska az ő kis fiaival. Pompás hely volt ez az ő számukra. Ember, vadászkutya soha sem tévedt ide, jó füvecskét találtak bőven s ha jól laktak, a bokor hús árnyába heverészve hallgatták a madár dalát. (Lásd a képet a 380. lapon.) Jó barátságban éltek az erdő kis dalosaival, nem bántották egymást, hanem együtt örvendeztek, hogy itt oly boldogan, zavartalanul élhetnek.

Épen megelégették a pihenést s kegyelmesen sétálgatva a pázsiton, eszegettek a kövér füvecskét, mikor róka koma is kipihente fáradságát s hosszú alvásából ugyancsak éhesen ébredt föl.

— Most kissé körül kell nézmem, hogy állunk itt eleség dolgában, szólt magában s előbujt rejtekéből.

Alighogy kibujt, észrevette a fiatal nyulacskákat.

— Oh, ez pompás! Lesz itt jó kövér falat elég. Azt megfogadtam ugyan, hogy libát többé nem lopok; de azt nem fogadtam, hogy nyulpecsenyét sem eszem.

Csak hogy az öreg nyul is rögtön észrevette a veszedelmes szomszédot s kicsinyei után szaladt.

— Gyorsan bujjatok el a lakásba, veszedelmes ellenség jár közel!

A kicsinyek egy pillanat alatt eltűntek, az öreg pedig szintén a veremhez közel foglalt állást, úgy hogy szükség esetén bizton menekülhetett.

Róka koma látta ezt s eleinte boszankodott. De aztán ravaszul így szólt magában:

— Annál jobb, legalább el nem hirtelenkedtem a dolgot. Egyet megkaphattam volna, de akkor a többi bizonyosan elfut és soha sem tér többé ide vissza. Okosabbat kell kigondolnom.

Csöndes léptekkel, nagyon barátságosan közeledett az öreg nyul felé s megszűröl kiáltá:

— Jó reggelt, kedves szomszéd! Talán nem is tudja, hogy szomszédok vagyunk? Az ám, én is ide költöztem s remélem, jó barátságban fogunk élni.

— Nem hiszem, felel a nyul gyanakodva. És ha nincs gonosz szándéka, hát csak álljon meg szépen ott, a hol van . . . nem tagadom, jobb szeretem, ha nem egészen közelről beszélgetünk.

— Oh, tudom, hogy a róka-család rossz hírben áll. Nem is csodálom, sőt megvallom, vannak köztünk gonosz ficzkók, kik megvetésre méltók, mert uton utfélen lopnak, rabolnak, amihez csak hozzá juthatnak. Eleget szenvedünk e rossz atyafiság miatt mi is, kik tisztességesen, becsületesen élünk. Lám, én amott a majorság közelében laktam eddig . . . hiszen láthatott, maga is járt ott néha.

Ott kényelmesen gazdálkodhattam volna a csirke-libafalkában, de én gondolni sem tudok ilyen gonoszságra. A napokban egyik atyámfia szintén odaköltözött, én pedig elvándoroltam, mert még én is gyanuba keveredhetném, ha atyámfia valami gonosz csinyt követ el. Ide jöttem e csöndes, békességes helyre s itt nyugalmasan akarok élni, ha ugyan önök megengedik. Mert önök itt régi lakosok önöktől kell engedélyt kérnem.

Az öreg nyul egészen meg volt hatva e beszédtől.

— Oh, nagyon szívesen megengedjük, felelé. Igazán örvendek, hogy ilyen derék szomszédot kaptunk. Bár minden róka olyan derék legény volna, mint ön!

Róka koma titkon nagyot nevetett, aztán visszasétált lakására.

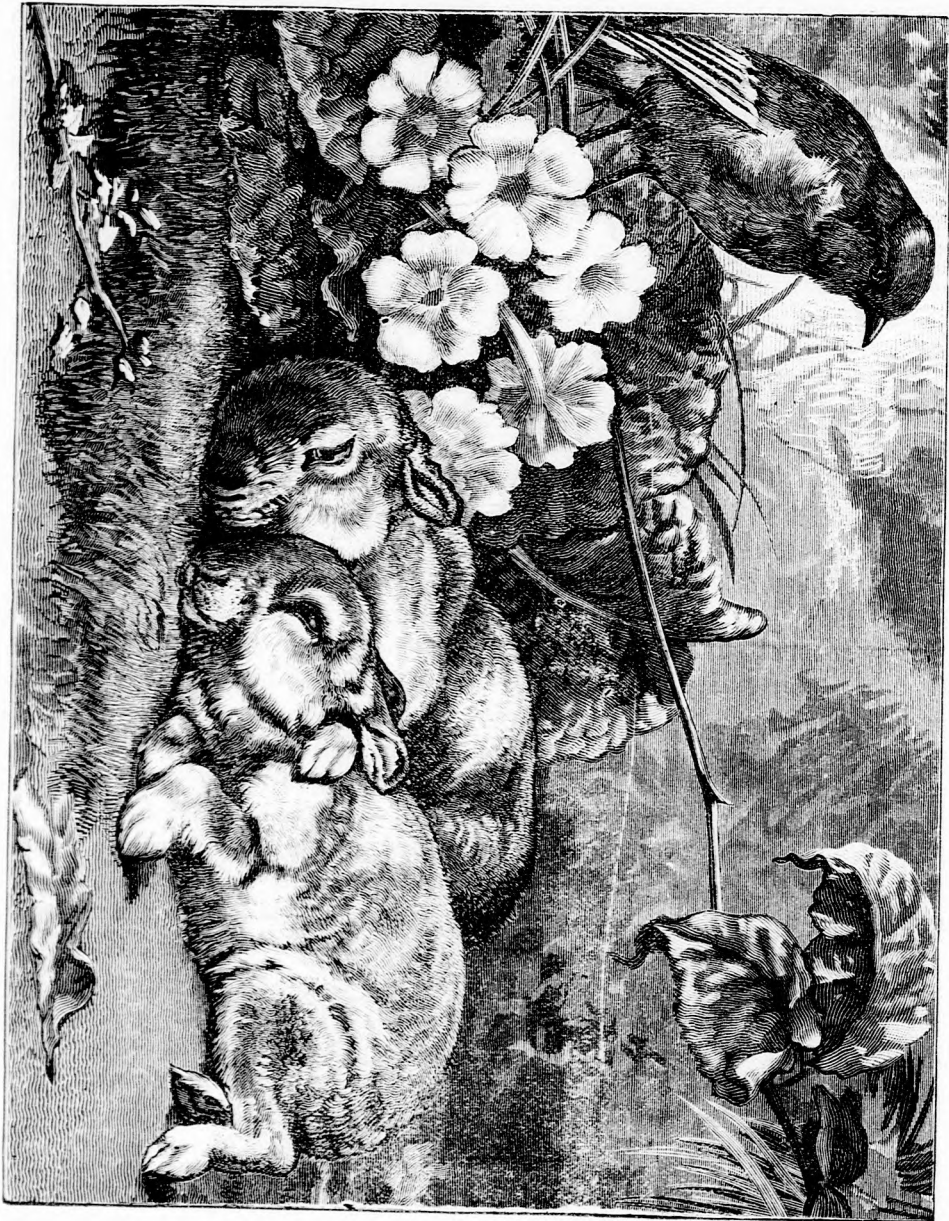
Rövid idő alatt a nyul-család és a róka teljesen megbarátkoztak. A kis nyulacsókák bátran sétáltak szerte a pázsiton, a ravasz róka ott járt köztük és dicsérgette szépségöket, úgy, hogy az öreg nyul egészen büszke és boldog volt bele.

Pár nap múlva azonban furcsa eset történt. Este midőn a nyulcsalád pihenőre tért, az öreg nyul azt vette észre, hogy a kicsinyekből az egyik hiányzik. Azt hitték, hogy még kint sétál, hívták, keresték, de hiába, nem jött elő többé. E fölött nagy lett aztán a szomorúság s másnap elpanaszolták róka szomszédnak, ki szintén roppantul elszomorodott.

— Bizonyosan valami gonosz héjja rabolta el, mondá.

Nagy szomoruan belenyugodtak. De egy-két nap múlva megint eltűnt egy

(Folytatása a 381. lapon.)

... HEVERESZVE HALIGANTAR A MADYR DALÁT. (Lásd a 378. lapon.)

másik
 öreg n
 meg ne
 lem ér
 olyan
 többé n
 dett, az
 tartott
 mar fő
 mikor
 bokor
 álló ró
 agyonn
 mesen

A
 hanni s
 bátorsá
 Csak m

ámitott
 annál k
 te rabl

vagy, f
 Remény
 gaim ké

De
 nyul. S
 hez, rö
 hozzájo

Nagyot
 s ha va
 dik, jól
 tevőkbe

(Folytatás a 379. laphoz.)

másik kis nyul, aztán a harmadik is. Az öreg nyul már egészen kétségbe esett s meg nem foghatta, miféle titkos veszedelem érheti az ő kicsinyeit e különben olyan bátor, békés helyen. Nem volt többé nyugalma s mihelyt sötétedni kezdett, azonnal kiment és folyton szemmel tartotta a kicsinyeit. És így aztán mihamar föl is fedezte a veszedelmet: látta, mikor az egyik kis nyulaeskát, mely egy bokor mögött harapdálta a füvet, a lesben álló róka szomszéd hirtelen megrohanja, agyonmarja és viszi hazafelé, hogy kényelmesen fölfalja.

A szegény nyul szeretett volna rárohanni az álnok rablóra, de hát nem volt bátorsága, tudta, hogy nem bírna vele. Csak messziről kiáltá:

— Oh te álnok gonosz! Hát azért ámitottál el szenteskedő szavaiddal, hogy annál könnyebben prédához juthass! Oh te rabló, gyilkos!

— Te pedig együgyü vén tapsifüles vagy, felelt a róka gunyos nevetéssel. Reményelem, hogy még te magad is a fogaim közé kerülsz.

De már ezt nem várta meg az öreg nyul. Sietett még megmaradt kicsinyeihez, rögtön utra kelt velök s így szólt hozzájuk:

— Itt többé nincs maradásunk! Nagyot hibáztam, de ti okuljatok belőle s ha valaki szenteskedő beszéddel közeledik, jól vigyázzatok! Megrögzött gonosztevőkben soha se bizzatok!

EGY RÓZSATÓ TÖRTÉNETE.

(Képpel a czimlapon.)

ok szép virág volt az Ilonkáék kertjében, de egyiket sem ápolták oly nagy gonddal, mint azt a nagy rózsatőt, mely a legszebb helyen állott. Már öreg volt, lehetett husz vagy még több éves is, de még mindig szép rózsák nyiltak rajta. És e rózsákból senkinek sem volt szabad szakasztani, csak magának a mamának. Pedig a kis Ilonka annyira szeretett volna belőle egyet, csak legalább egyetlen egyet! Épen mert tilos volt, annál inkább óhajtotta. De engedelmes jó leányka lévén, nem vétett a parancs ellen, csak úgy magában boszankodott kissé.

Egy napon, mikor vendégeket várt, szép bokrétával akarta fölékíteni szobáját. Már együtt volt kezében a sok szép virág, mikor a nagy rózsatóhoz ért. Elgondolkozva nézett föl reá (Lásd a képet a czimlapon.) s félig hangosan így szólt magához:

— Épen egy pár ilyen rózsára volna még szükségem. Már csak mégis szeretném tudni, miért nem szabad egyet szakasztanom, miért tartják épen ezt a vén rózsafát olyan nagy tiszteletben?

— Megmondom én, kicsikém, szólt valaki a háta mögött.

Hátra fordult és a nagyapát pillantá meg.

— Igazán? Megmondja nagyapácska? Jaj de szeretem! Mondja hamar!

— Ohó, nem megy az olyan hamar. Jöjj amoda a lugasba, ott elbeszélem.

Leültek a kellemes árnyékos helyen s a nagyapa aztán így szólt:

— Régen, bizony már van husz éve, élt négy testvér, egy fiu és három leány. Hol éltek, kik voltak, azt majd magad találod ki. A három leányka nagyon szerette a virágot, épen mint te s egy napon a mama így szólt hozzájuk:

— Kedves gyermekeim, ha szerettek a virágot, illő, hogy magatok is ápoljátok. A kertben adok mindeniteknek egy-egy darab földet s abba aztán ültettek virágot, kinek milyen tetszik. Ez kellemes foglalkozást is fog nyújtani s meglássátok, milyen örömetek lesz benne. Ha valamit nem tudtok, szívesen megmagyarázom, megmutatom. Csak gondosak, figyelmesek legyetek.

A leányok kapva-kaptak a mama ajánlatán, mert nagyon szerettek kertészkedni, kapálgatni s szabad idejüket majd mindig ott töltötték a kertben. Mindegyik a maga kedvenc virágait ültette, ápolta, hanem persze rózsá mindegyiknek kertjében volt, mert ezt a gyönyörű virágot mindnyájan szerették. Versengettek is, hogy melyiké lesz a legszebb s ostromolták a mamát titokban, sugjon meg valami ügyes módot, mikép lehet legszebb rózsára szert tenni. De a mama mosolyogva mondá:

— Nem, titkot egyiknek sem mondok, hanem mindháromotoknak megmagyarázom s majd meglátjuk, ki a leggondosabb, legügyesebb. A nyáron, majd ha megjön az ideje, rózsakiállítást rendezünk s a ki a legszebb rózsát hozza, az jutalmat kap.

Az apa is beleegyezett s magára vállalta, hogy a jutalmat ő adja.

A kis kertészek ezután még nagyobb buzgósággal ápolták virágaikat, de mégsem mind egyformán. Mariska, a legidősebbik, heves és nyugtalan leány volt s néha nagyon is megöntözte virágait, néha meg röstelt vele bajlódni. Piroska, a legkisebbik, tulságosan aggodalmaskodó volt, örökké locsolgatta, nyesegette rózsabokrait, pedig tudhatta volna, hogy jóból is megárt a sok. A középső, Jolánka, csöndes, szelid, vidám volt, jól megfigyelte a mama utasításait s a szerint cselekedett. Persze aztán az ő rózsái voltak a legszebbek s mikor a jutalomosztás ideje közeledett, Mariska és Piroska titkon aggódni kezdtek, hogy bizony talán nem ők lesznek a nyertesek.

A nagy nap végre megjött s délutóra a mama vendégeket is hívott, hogy azok ítéljenek. Hogy pedig semmi tévedés vagy hamiskodás se történhessék, a rózsákat csak akkor frissibe volt szabad leszakasztani. Mindegyik maga ment ki kertecskéjébe és behozta bokrétáját.

Mariska tért vissza legelőször, óriási bokrétával, mely azonban épenséggel nem volt szép. Az egyik rózsá már nagyon ki volt nyilva s levelei hulladoztak, a másik el volt satnyulva, meglátszott rajta, hogy nem igen ügyes és gondos kertész keze alatt nőtt. Azután megjött Piroska. Az ő bokrétája már sokkal szebb volt, rózsáin látszott a gondos ápolás. Már csak Jolánka volt hátra. Sokáig váratott magára. Végre mégis belépett s vele majdnem egyszerre lépett be a helység öreg lelkésze is. De nem együtt jöttek.

Nagy volt a csodálkozás, mikor Jolánka előmutatta bokrétáját. A mama, ki

figyelemmel
tudta, hogy
rózsái, ő
csak igen
az is fél
alig faka

—
ennyit tu
meglepet

—
nincs má

—
— Oh,
én nem n

Per

igen szép
Jolánka

vigan m
mikép se

nem az ő

—
ugy gond

elmondan
volna m

megtudjá
mellett p

tóné, ka
a ki, mi

volt s m

a rácsoz

ki nyája

sietett.

kezében,
láttam.

meglátta
rózsák!

virágom
meghökk
ánykára,

figyelemmel kísérte a gyermekeket, jól tudta, hogy Jolánkának vannak legszebb rózsái, ő lesz a nyertes; de ime, Jolánka csak igen szerényke kis bokrétát hozott, az is félig elhervadt rózsákból és még alig fakadó bimbókból állott.

— Hogyan, Jolánka. Hát mindössze ennyit tudsz felmutatni? kérdé az apa meglepetve.

— Igazán sajnálom, apácskám, de nincs más a kertescskémben.

— Talán ellopták?

— Oh, dehogy! Nincs, igazán nincs. Már én nem nyerek, tudom, de nem tehetek róla.

Persze, hogy nem nyert jutalmat; az igen szép munka-kosárkát Piroska nyerte. Jolánka csöppet sem busult s a gyermekek vígan mentek játszani. De a mama semmikép sem tudta megérteni a dolgot, mig-nem az öreg lelkész így szólt:

— No's hát megmagyarázom, ámbár úgy gondolom, tulajdonképen nem kellene elmondanom, mert a jó kis leány elmondta volna maga is, ha akarta volna, hogy megtudják. A mint ide jöttem, a kert mellett pár lépéssel előttem haladt a tanítóné, karján vezetve Linkát, kis leányát, a ki, mint tudják, sokáig nagyon beteg volt s még alig bír járni. Linka benézett a rácsozaton s megpillantotta Jolánkát, ki nyájasan köszönt neki s a kerítéshez sietett. Gyönyörű rózsabokréta volt a kezében, oly szép, hogy szebbet keveset láttam. A beteg Linka, mikor a virágot meglátta, felsóhajtott: »Oh, mily szép rózsák! Mily boldog volnék, ha ilyen szép virágom volna!« Jolánka egy pillanatig meghökkenve nézett a halovány beteg leánykára, aztán kérdé: »Igazán nagyon

örülnél ennek a bokrétának?« — »Oh, de mennyire!« — No's, hát neked adom, ugyis annyit szenvedtél hosszú betegségemben; nekem ez a bokréta végre is nem valami fontos. És ezzel átnyújtotta a szép rózsákat Linkának, észre sem véve, hogy én a bokrok mögől mindent látok. Linka sápadt arczocskája szinte kipirult az örömtől s boldogan ment tovább anyjával, Jolánka pedig visszatért kertescskéjébe, de bizony ott már nem talált több szép virágot s azért hozott be ilyen szegényes kis bokrétát.

Mindenki meghatottan hallgatta a kedves jó leányka e szép tettének elbeszélését. Jolánka tehát lemondott a biztos kitüntetésről, jutalomról s beírta azzal, hogy egy beteg, szenvedő leánykának örömet okozhatott. És hogy igaz jó szívből tette, látszott viseletéből; csöppet sem busult, mikor Piroskáé lett a jutalom, jókedvű s titokban bizonyosan boldog volt. S a mama aztán így szólt:

— Ne rontsuk meg a kedves gyermek ártatlan örömét, ne mondjuk meg neki, hogy tudjuk, hova lettek a rózsái. Azt akarja, hogy titok legyen jó tette, tehát legyen is.

De hát ezt bizony nem tartották meg egészen. Másnap az apa berándult a szomszéd városba s ott egy igen ritka fajta gyönyörű rózsátót vett a műkertésznél. A rózsatőre szépen fölirta: »Jolánka rózsája« s mialatt a gyermekek épen tanultak, a rózsát a kert legszebb helyére ültették el. Azután pedig odavezette Jolánkát is, a többieket is és így szólt:

— Ez a rózsatő a Jolánkáé legyen emlékül valamire, amit tegnap tett. És

soha róla más senki se merjen rózsát szakasztani.

A többi gyermekek nem értették a dolgot, de Jolánka megértette s örömben könyezve ölelte meg atyját.

Azután multak az évek, a rózsátő is, Jolánka is szépen felnőttek, később a többi leányok, mikor nagyra nőttek, messzire elkerültek a háztól, de Jolánka ott maradt s most már neki is van kis leánya. . . Nos, kitaláló-e, ki volt az a Jolánka?

— Oh, már rég kitaláltam, felelt Honka tapsolva. Az az én kedves, aranyos, mamácskám volt s ez az a rózsátő, melyet akkor nagyapácska adott neki. Oh, hogy fogom ezentul szeretni ezt a rózsafát! És valahányszor látni fogom, mindig emlékeztetni fog, hogy bár nekem is sikerülne olyan jónak lennem, mint az én édes áldott jó mamám!

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Maklári Ferdinánd. A magyar királyi várpalota rajza már régen megjelent a »Kis Lap«-ban. Ha Isten megérem engedi, majd akkor közlöm ismét, mert amint most ujabbán szóba jött, ki lesz bővítve. — **Schwarz Irén.** A tanító kisasszonynak voltaképp igaza van: a kínaival már régóta érintkezésbe jött angol és franciaia, *csin*-nek nevezi e nemzetet, a mely maga is *csin*-nek (*sin*-nek) nevezkedik. Angol és franciaia per sze a maga helyesírásával él, a midőn a kínait *chin*ainak írja. A német és az ő révén a magyar nem *s*-nek ejti; a német erős hehezetű *ch*-nek, a magyar meg *k*-nak; mint e szókban: *cha*-rakter=*k*arakter, *chan*=*k*hán, *chemia*=*k*emia. Nines is helyén, hogy a kínai, hindu szókat és neveket oly helyes írásban fogadtuk el, mint azokat az angol és franciaia használja. Valamint ők írják ki az ázsiai és afrikai szókat a maguk helyesírásával, ugy nekünk magyaroknak is jogunk van a magunk ortografája szerint írunk azokat. *Caven-Poor* nekünk voltaképpen *Kan-Púr* legyen, *Djelaabad* legyen *Dzselaalábád* stb. Ép ugy szabatos Fönikiát mondani Phoenicia, vagy Fönicia helyett. A görögnek nincs *c* betűje s így Alcibiades helyesen

Alkibiades, még szabatosabban: Alkübiadész. De hát messze vinne az a magyarázat. Nálunk, bár a *h i b á s* használat van gyakorlatban, mégsem tanácsos eltérni tőle s így hát maradjunk meg szépen a kínainál és a föniciainál. Régi szokás, már-már törvényvé szilárdult s csak ha nagy tekintély adja a reform példáját: p. a tudományos akadémia, vagy egy hirneves író, akkor térhetünk el a régitől s követhetjük az újítást. — **L. S. A »K. L.«** czéljainak nem felel meg. A »K. L.« szerkesztője mióta lett István bácsi? — **K. b.** Tartalmatlan rimelések. — **Kohn Gyula.** Több ízben közöltem már olyast, amit kérsz. De azért, talán nem sokára, ismét sorát ejtem. — **Bankos Irén.** Nem jártam én mostanában Szegeden, kis lányom. De ha járnék bárhol is, azért ne aggódjál, a »Kis Lap« pontosan megjelent minden héten. Sőt még ha meghaltam volna is: azért Forgó bácsi »K. Lapp« tovább élne. — **Szénásy Honka.** Csak egy sor írás, hogy meg akarsz látogatni s én bizonyosan elvártalak volna. Magam is sajnálom, hogy elmulasztottalak. De hiszen föllátogatsz te még Budapestre! — **Urmánczy Janka.** A Lenke haragos kis arczán mosolyogtam. Jól tudom, hogy csak a fotográfián olyan. A tiedet is mielőbb várom. — **Szénásy Ilka.** A »Lányok lapját« Dolinay ur szerkeszti. Elég ha ezen a czímen rendezed meg nála a lapot. — **Schlesinger Jenő.** Nekem is kedves meglepedésemre szolgál a »Kis Lap«-ból vett szindarab előadásának erkölcsi és anyagi sikere. — **Pachl Margit.** Mint a jótékonyági kimutatásból megértheted: a ti kegyes adakozásokkal is beszámoltam. Annak idején közölni fogom a régi és új gyermekkórház rajzát és leírását. Előre tudom, az én kis olvasóimnak nagy örömére fog az szogálni, elgondolván, hogy ők is hozzájárultak tehetségök szent a felebaráti szeretetnek e szép művéhez. — **Ernyei Anna.** Más alakban ugyan, de már régen megjelent. — **Több rendbeli küldeményt (rejtvényt stb.), melyet itt egyenkint elő nem sorolhatok, egy s más okból nem közölhetek.**

Jótékonyág.

A szegény gyermek-kórház javára alakoztak még:

Kussy Erzsébet 1 frt. (Olmütz) — Pachl Margit, Jenő, Giza, Ilka és Kálmánka 2 frt. 50 kr. — A már eddig kimutatott 611 frt 54 krral együtt összesen 615 frt. 4 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.
Forgó bácsi.